

sau compania în care-și petrecuse timpul avea să-l înfurie pe tatăl ei. Nu, generalul Trajan ar fi vrut să știe de ce fata lui se afla singură în piața orașului.

Și alți oameni se întrebau același lucru. Kestrel le ctea mirarea destul de limpede în priviri pe când pășea printre tarabele pe care se lăfăiau deschise săculete cu mirodenii al căror miros se impletea cu aerul sărat ce răzbătea în brize dinspre portul din apropiere. Kestrel nu putea decât ghici cuvintele pe care oamenii nu îndrăzneau nici să le șoptească în timp ce ea trecea. Bineînțeles că nu vorbeau. Cu toții știau cine este Kestrel, iar fata știa la rândul său ce aveau ei de zis.

Unde era însoțitorul lui Lady Kestrel?

Iar dacă nu avea un membru al familiei ori prieten dispus să îi țină companie, atunci unde îi era sclavul?

Ei bine, sclavii erau la vilă, fata nu avea nevoie de ei.

Cât privește treburile însoțitoarei sale, Kestrel își punea aceeași problemă.

Jess plecase să studieze mărfurile. Kestrel o văzuse ultima dată plutind ca o albină îmbătată de polen printre tarabe, cu părul ei blond aproape alb în soarele verii. Practic, Jess putea să intre în necazuri la fel de mari precum Kestrel. Nu era permis ca o Tânără valoriană care nu era membră a castei militare să umble de una singură. Însă părinții lui Jess își iubau fiica nebunește și noțiunea lor despre disciplină nici nu se apropia de cea a unui general din cele mai înalte rânduri ale armatei valoriene.

Kestrel și-a căutat din priviri prietena printre mesele negustorilor și, în cele din urmă, a zărit lucirea cozilor blonde impleteite după ultima modă. Jess vorbea cu o vânzătoare de bijuterii care-i legăna prin față ochilor o pereche de cercei. Soarele a licărit în picăturile aurii translucide. Kestrel s-a apropiat,

— Topaz, îi zicea femeia mai în vîrstă lui Jess. Ca să-ți lumineze ochii căprui frumoși. Doar zece chei.

Gura vânzătoarei părea cumva fermă. Kestrel și-a încrucișat privirea cu ochii cenușii ai femeii și a observat că pielea ei ridată era bronzată din cauza tuturor anilor muncii în aer liber. Negustoreasa era o herrani, dar un semn de pe încheietura mâinii ei arăta că e un cetățean liber. Kestrel se întreba cum își dobândise bătrâna libertatea. Sclavii eliberați de stăpâni erau destul de rari.

Jess a ridicat privirea.

— Oh, Kestrel, a zis ea, încântată, nu-i aşa că cerceii ăștia sunt perfecți?

Poate că dacă arginții din punguța lui Kestrel nu ar fi atârnat greu la încheietura mâinii ei, n-ar fi spus nimic. Poate că dacă acea greutate nu i-ar fi încărcat inima de groază, Kestrel s-ar fi gândit mai bine înainte de a vorbi. În schimb, a rostit ceea ce era evident adevărat:

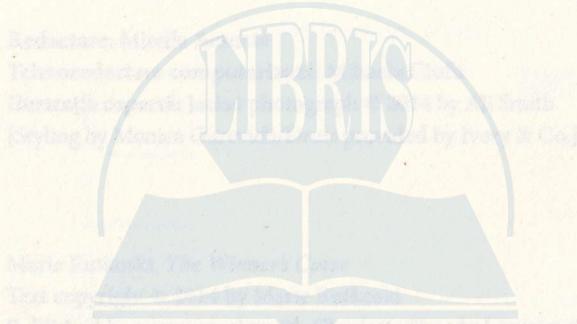
— Nu sunt din topaz. Sunt din sticlă.

În jurul lor s-a lăsat o cortină de liniște ce părea să se mărească și să se subțieze. Oamenii din jur ascultau. Cerceii se zgâlțiau, agătați în degetele noduroase și tremurătoare ale vânzătoarei.

Căci Kestrel tocmai o acuzase că încercase să îñșele un cetățean valorian.

Ce-avea să se întâpte mai departe? Ce i s-ar fi întâmplat oricărui herrani aflat în locul femeii? La ce avea să fie mulțimea martoră?

Avea să fie chemat un ofițer din garda orașului, după care urmau o serie de justificări ignore, iar mâinile îmbătrânite aveau să fie legate de stâlpul pentru biciuit. Loviturile picau până ce colbul din piatră se înnegrea de sânge.

Maria Iurcăreană și Ioan Popescu
Text de
Publicat de Editura "LIBRIS", București, 2009
All rights reserved.

Capitolul I. Întâmpinarea lui

Toate drepturile rezervate de editura autorului și partenerilor săi.
GRUPOUL EDITORIAL CORINTH
Utilizarea materialului este interzisă.

ISBN 978-973-681-590-9

Centrul CIP a realizat în conformitate cu legislația
privind materialele tipărite.

Elveția, 2009. Codul de identificare:
Biblioteca Națională, București, 2009

Editor: Valeriu Popescu, 2009

Denumirea "LIBRIS" și logo-ul său sunt
înregistrate ca semn de proprietate intelectuală.

Înainte de publicare, înformată a fost
lucrările de la Consiliul Național al

scriitorilor și a Consiliului național al scriitorilor și artiștilor români.

Cu o vîrstă de cinci ani, Kestrel era un copil foarte sănătos și sănătos. El era învățat să se hrănească cu fructe și legume, să meargă și să joace în aer liber. În primăvara trecută, în urma unei călătorii de săptămână în Spania, el avea o boala de gât care îl obligase să rămână acasă să se recupereze. În urma unei săptămâni de recuperare, Kestrel se simțea bine și nu avea nicio boală.

N-AR FI TREBUIT SĂ SE LASE TENTATĂ.

Așa se gândeau Kestrel pe când mătura cu palma argintii marinilor, de pe masa de joc improvizată într-un colț al pieței.

— Nu pleca, a zis un marin.

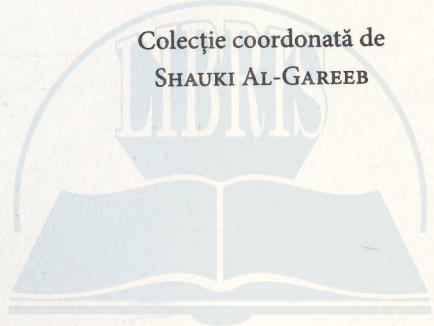
— Rămâi, a spus un altul, dar Kestrel și-a strâns punguța de catifea de la încheietura mâinii.

Soarele coborâse și carameliza totul în jur, ceea ce însemna că fata jucase cărți suficient timp cât să fie observată de cineva care i-ar fi putut spune tatălui ei.

Cărțile nici măcar nu erau jocul ei preferat. Argintii nu îi ajungeau nici pe jumătate pentru plata rochiei din mătase, pe care deja o agățase în lada plină de așchii folosită drept scaun. Dar marinarii erau adversari mult mai redutabili decât aristocrații de duzină. Mânuiau cărțile cu mișcări meșteșugite, înjurau când pierdeau, înjurau când câștigau și storceau și ultimul argint de la vreun prieten. Și trișau. Lui Kestrel îi plăcea în mod deosebit când trișau pentru că astfel erau mai greu de învins.

Fata a zâmbit și a plecat. Apoi surâsul i-a pierit de pe buze. Ora palpitantă avea să o coste scump. Nu jocul de cărți

Colectie coordonata de
SHAUKI AL-GAREEB

Colecția IIMS
BEST-SELLER

MARIE RUTKOSKI

MARIE RUTKOSKI

BEST-SELLER CĂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu

— Dă-mi să văd, a zis Kestrel, poruncitor, căci fata se pripecea să dea comenzi. A întins mâna spre cercei și s-a prefăcut că-i studiază. Ah. Se pare că m-am înșelat. Sunt, cu adevărat, topaze.

— Ia-i, a șoptit negustoreasa.

— Nu suntem sărace. Nu avem trebuință de cadouri de la cineva ca tine.

Kestrel a așezat monedele pe masa femeii. Cortina de liniște se ridicase și cumpărătorii se întorseră la discuțiile lor despre mărfurile care le atrăseseră atenția.

Kestrel i-a dat bijuteriile lui Jess și a condus-o mai departe.

Pe când mergeau, Jess a privit mai de aproape un cercel, lăsându-l să se legene ca un clopoțel.

— Deci, sunt adevărați?

— Nu.

— Cum îți poți da seama?

— Sunt complet netezi, a zis Kestrel. Nu au niciun defect. Zece chei sunt mult prea puțin pentru topazul de o asemenea calitate.

Jess ar fi comentat că zece chei erau probabil prea mult pentru niște cercei din sticlă, dar nu a răspuns decât:

— Herranii ar spune că zeul minciunilor te are în grătiile lui de vezi lucrurile așa de limpede.

Kestrel și-a amintit de ochii șocați, cenușii ai femeii.

— Herranii spun multe povești.

Oamenii aceștia fuseseră întotdeauna niște visători. Tatăl lui Kestrel susținuse mereu că de aceea fuseseră așa de ușor de cucerit.

— Tuturor le plac poveștile, a replicat Jess.

Kestrel s-a oprit să ia cerceii din mâna prietenei sale și i-a strecurat în urechile fetei.

— Atunci poartă-i pe ăștia la următoarea cină în societate. Spune-le tuturor că ai plătit o sumă nebunească pe ei și toată lumea va crede că sunt nestemate adevărate. Nu aşa merg poveștile, nu fac din lucruri adevărate falsuri și din falsuri, lucruri adevărate?

Jess a zâmbit, întorcându-și capul într-o parte și într-alta, făcând cerceii să scânteieze.

— Ei? Sunt frumoasă?

— Prostuțo. Știi bine că ești.

Jess o luase acum înainte, lunecând pe lângă o masă cu boluri din aramă în care se afla vopsea pudră.

— E rândul meu să-ți cumpăr ceva, a zis ea.

— Am tot ce-mi trebuie.

— Parcă ai fi o babă! Ai zice că ai săptezeci de ani, nu săptesprezece.

Mulțimea era mai densă acum. Piața era plină de chipurile aurii ale valorienilor, cu păr, piele și ochi de la nuanțe de miere până la cafeniu. Capetele negre răsfirate ici și colo aparțineau sclavilor bine îmbrăcați care și însoțiseră stăpâni și se țineau aproape de ei.

— Nu mai fi așa de îngrijorată, a zis Jess. Haide, o să-ți găsesc ceva care să te facă fericită. Vrei o brătară?

Dar asta i-a adus aminte lui Kestrel de vânzătoarea de bijuterii.

— Ar trebui să mergem acasă.

— Partituri?

Kestrel a ezitat.

— Aha, a făcut Jess și a luat-o de mâna pe Kestrel. Nu-mi da drumul.

Āsta era un joc vechi. Kestrel a închis ochii și s-a lăsat trasă, pe orbește, de Jess, care râdea. Apoi Kestrel a început

și ea să râdă, la fel ca în urmă cu mulți ani, când se întâlniseră prima oară.

Generalul își pierduse răbdarea pentru doliul fiicei lui după mama ei.

— Maică-ta e moartă de o jumătate de an, ii zisese el. E prea mult.

În cele din urmă, convinse un senator care locuia într-o vilă învecinată să-și aducă în vizită fiica, tot în vîrstă de opt ani. Cei doi bărbați intraseră în casa lui Kestrel, în timp ce fetițelor li se spusese să rămână afară.

— Jucați-vă, le ordonase generalul.

Jess începuse să sporovăiască, dar Kestrel o ignorase. În cele din urmă, Jess se oprișe.

— Închide ochii, zisese ea.

Curioasă, Kestrel a ascultat. Jess a prins-o de mâna.

— Nu-mi da drumul!

Fetele au luat-o la fugă pe terenurile înverzite ale generalului, tot alunecând, împiedicându-se și râzând.

Acum, în piață, cele două prietene jucau același joc, doar că oamenii le îngheșua din toate părțile.

Jess a încetinit, apoi s-a oprit și a zis:

— Oh!

Kestrel a deschis ochii. Ajunsese în dreptul unei bariere din lemn, înaltă până la brâu, sub care se afla o groapă mare.

— M-ai adus *aici*?

— N-am vrut, a zis Jess. Am fost distrașă de pălăria unei femei – *știi* că pălăriile sunt la modă? – și m-am luat după ea ca să o văd mai bine și...

— Și am ajuns la piața de sclavi.

Gloata se închegase în spatele lor, zumzăind nerăbdătoare. În curând avea să fie o licitație.

Kestrel s-a dat înapoi. În spatele ei a auzit o înjurătură înăbușită când a călcăt pe piciorul cuiva.

— N-o să mai ieşim de aici, a zis Jess. Putem rămâne până se termină licitația.

Sute de valorieni se strânsese în fața barierei ce se arcuia într-un semicerc larg. Toți cei din mulțime purtau mătăsuri și fiecare avea câte un pumnal la șold, deși unii dintre ei – cum era și Jess – purtau arma pe post de ornament.

Groapa de dedesupră era pustie, cu excepția unei estrade mari din lemn, pentru licitație.

— Cel puțin putem vedea bine, a zis Jess, ridicând din umeri.

Kestrel știa că Jess înțelesese de ce prietena ei susținuse cu voce tare că cerceii de sticlă erau din topaz. Jess înțelegea de ce Kestrel îi cumpărase. Dar gestul nepăsător de acum al fetei îi reamintea lui Kestrel că erau lucruri pe care ele două nu le puteau discuta.

— Ah, a făcut o femeie cu bărbia ascuțită de lângă Kestrel. În sfârșit.

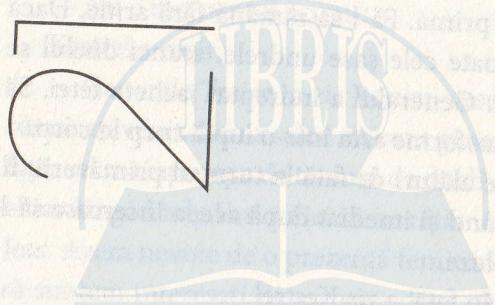
Femeia a mijit ochii, privind spre arenă și spre bărbatul îndesat ce păsea în centrul ei. Omul era herrani. Avea părul negru, deși pielea lui era palidă, rezultat al unei vieți de huzur care, fără îndoială, îi oferise și slujba aceasta. Bărbatul era una dintre acele persoane care învățaseră cum să-i mulțumească pe cuceritorii valorieni.

Adjudecătorul s-a oprit la mijlocul estradei.

— Arată-ne mai întâi o fată, a strigat femeia de lângă Kestrel, cu vocea-i deopotrivă răsunătoare și indiferentă.

De acum se ridicaseră multe glasuri, cerând fiecare câte ceva. Lui Kestrel îi era greu să respire.

— O fată! a țipat femeia cu bărbia ascuțită, și mai tare de data asta.

ERA IMPOZIBIL CA IREX ȘI KESTREL SĂ POARTE conversație privată, ceea ce probabil că îl mulțumea pe lord. Tânărului iți plăcea la fel de mult să fie auzit pe cât îți plăcea să fie văzut și nu părea să se lase dus departe de mulțime până ce ar fi păsit împreună cu Kestrel pe locurile de luptă, la capetele opuse ale unui spațiu circular marcat cu vopsea neagră pe iarba uscată.

— Lady Kestrel. Irex a vorbit clar, pentru mulțimea atentă. Ai primit darul meu?

— Și l-am adus înapoi aici.

— Astă înseamnă că vrei să renunță? Hai, acceptă să-mi trimită sclavul și întinde-mi mâna. O să-ți înțep degetul mic. Prima picătură de sânge va fi a mea, prietenii noștri vor pleca fericiti acasă, iar noi vom lua împreună cina.

— Nu. Îmi plac planurile așa cum sunt deja făcute. Tu stănd în locul tău, iar eu la cincizeci de pași depărtare de tine.

Ochii întunecați ai lui Irex s-au îngustat ca două fante. Rânjetul s-a șters de pe gura pe care unii o numea fermecătoare. Irex s-a întors cu spatele și a plecat să-și ocupe locul. Kestrel a făcut la fel.

Pentru că el fusese cel provocat, Irex numise un prieten să dea semnalul de începere a duelului. Când Tânărul a strigat „Start!”, Irex și-a tras un pumnal de la braț și l-a aruncat.

Kestrel s-a ferit cu grație din calea lamei, așteptându-se ca Irex să treacă la atac. Pumnalul a zbârnăit prin aer și s-a împlânat într-un arbore.

Mulțimea s-a dat la o parte de lângă cerc. Se mai văzuseră victime și altă dată, iar Undrelele erau un joc deosebit pe periculos.

Irex nu părea îngrijorat că prima lui încercare eșuase. S-a lăsat pe vine și a scos o undrea de la gambă, apoi a cântărit arma, privind-o pe Kestrel. A făcut o fentă, dar dacă ea se pricepea la ceva, atunci asta era că știa să recunoască un bluf, mai ales atunci când Irex nu avea nicio dorință reală să-și ascundă sentimentele. Lordul și-a luat avânt și a aruncat. Viteza lui era înfricoșătoare. Kestrel a căzut la pământ, zgâriindu-și obrazul de țărână, apoi a sărit iar în picioare, înainte ca Irex să o prindă într-o poziție vulnerabilă. Pe când se ridica, fata a văzut ceva lucind pe pământ: capătul cozii ei, retezată de lama cuțitului.

Kestrel a început să respire mai repede. Irex se afla la vreo treizeci de pași depărtare și rămăsese acolo. Fata s-a ridicat pe vârfuri, așteptând, și a văzut că furia lui Irex dispăruse sau se amestecase cu placerea până la punctul la care lordul părea chiar binedispus.

Prima lui aruncare fusese nesăbuită și grăbită, din moment ce trăsese un pumnal din unul dintre punctele accesibile. Când Undrelele se preschimbau într-o luptă corp la corp, era un dezavantaj să-ți fi pierdut majoritatea armelor, în special cele de pe brațe sau chiar și de la șold. Kestrel știa că Irex cunoștea bine regula, căci altfel nu ar fi ales al doilea cuțit de la gambă.

Lordul era arrogant, dar era la fel de bine și de precaut. Astfel, misiunea ei devinea mai dificilă.

Kestrel aproape că putea simți frustrarea tatălui ei. Oamenii îi strigau sugestii, dar ea nu auzea vocea generalului. Fata s-a întrebat în treacăt dacă bărbatului îi venea greu să nu strige să arunce și ea câteva pumnale. Kestrel știa că astă își dorea generalul. De fapt, pentru un luptător slab, cea mai înțeleaptă alegere era să spere să sfărșească duelul cât mai repede, cu o lovitură aruncată oriunde. Dar ea voia să se apropie de Irex, să-l atragă suficient cât să-i vorbească, fără să fie auzită de nimeni. Avea nevoie de fiecare cuțit de îndată ce Irex ajungea în raza ei de acțiune.

Irex și-a înclinat capul într-o parte. Era fie șocat că ea nu adopta singura strategie intelligentă, fie dezamăgit că nu făcea absolut nimic. Probabil că se așteptase la o luptă mai crâncenă. Kestrel se străduise să nu-și dea niciodată în vi-leag lipsa de talent la mânuirea armelor, iar societatea presupunea că fiica generalului era un luptător excelent.

Irex a așteptat, nearăându-și nicio intenție de a mai goli vreo teacă. Nu a înaintat, ceea ce era o problemă – dacă nu-l putea momi la ea, atunci Kestrel trebuia să se apropie de el.

Strigătele erau, de acum, incoerente și zgomotul părea să se umfle și să se preschimbe în ceva ce semăna cu liniștea ce-ți vibrează în urechi.

Tatăl lui Kestrel ar fi spus că fata trebuia să rămână pe loc. În schimb, Kestrel și-a scos cele două pumnale de la gambă și s-a avântat înainte. Una dintre lame i s-a rotit dintr-degete și a nimerit departe de țintă – fusese o aruncare groaznică, dar suficient de bună cât să-l distra gașca pe Irex de la al doilea pumnal, care l-ar fi putut lovi dacă nu s-ar fi ferit și n-ar fi aruncat el însuși o undrea.

Kestrel a patinat pe iarba uscată, ca să evite cuțitul. S-a lovit de pământ cu coastele exact în momentul în care pumnalul s-a înfipt lângă piciorul ei. Mintea i-a înghețat și s-a închis. Irex era rapid, mult prea rapid. Kestrel nici măcar nu-i văzuse mâna mișcându-se.

Apoi cizma lui Irex s-a izbit violent de coastele lui Kestrel. Ea a icnit de durere. S-a forțat să se ridice și a scos un cuțit din teacă. A tăiat aerul în față ei, dar Irex a valsat, făcând cătiva pași înapoi, i-a smuls cuțitul din mâna și s-a rostogolit, revendicând arma ca pe a lui.

Pieptul lui Kestrel s-a scuturat de un fior. O durea când respira. O durea până să și gândească. Prin minte i-a trecut o clipă imaginea tatălui ei, închizând ochii, exasperat. *Să nu-ți înarmezi niciodată oponentul*, obișnuia el să-i spună.

Însă Kestrel obținuse ceea ce voise. Irex și ea se aflau acum în centrul cercului, prea departe de mulțimea gălăgioasă pentru ca dialogul lor să poată fi auzit.

— Irex.

Voceea fetei era slabă.

— Trebuie să vorbim.

Irex a lovit-o cu piciorul în genunchi. Kestrel a simțit ceva scrâșnind și cedând exact înainte să se prăvălească la pământ. Forța căzăturii i-a așezat rotula la loc, iar fata a țipat. Șocul fusese prea mare pentru a simți durerea. Apoi senzația s-a înfiripat ușor: un spasm ce-și croia cale dinspre genunchi spre creier.

Nu teamă o făcuse pe Kestrel să se ridice. Era amortită de durere și nu mai putea simți altceva. Nici nu știa cum reușise să revină pe picioare, dar își dădea seama că stătea iar vertical și că Irex îi permisese să se ridice.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, a șuierat el. Atât de superioară.

Kestrel începea să vadă alb în fața ochilor. Avea impresia stranie că ningea, dar pe când lucirea albă își săpa drum spre chipul lui Irex, și-a dat seama că nu era zăpadă, ci că mai avea puțin și leșina.

Irex a pălmuit-o.

Asprimea gestului a readus-o pe Kestrel în simțiri. Fata a auzit un icnet și nu știa sigur dacă venise dinspre mulțime sau din gâtul ei. Kestrel trebuia să vorbească acum, cât mai repede, ori de nu, duelul avea să se încheie cu Irex zdrobind-o cu loviturile cu mult înainte să rămână fără cuțite. Lui Kestrel îi venea greu să respire suficient cât să rostească vorbele. A tras un pumnal. O ajuta puțin să simtă metalul tare al armei în palma ei.

— Tu ești tatăl copilului lui Faris.

Irex a ezitat.

— Ce?

Kestrel se ruga să nu se fi înșelat.

— Te-ai culcat cu soția senatorului Tiran. Și ești tatăl belușului ei.

Irex a ridicat iar garda. Pumnalul lucea ca focul în lumina apusului. Însă lordul și-a mușcat obrazul pe interior, făcând ca fața să-i pară mai slabă pe o parte, iar umbra de îngrijorare a făcut-o pe Kestrel să credă că poate avea totuși să supraviețuiască duelului.

— Ce te face să spui asta? a întrebat el.

— Aplică o lovitură pe care să o pot para cu ușurință și-ți voi spune.

Irex a făcut întocmai, iar sunetul lamei ei ce-l împingea deoparte i-a dat lui Kestrel forțe proaspete.

— Are ochii tăi, a zis ea. Copilul are aceeași gropiță în obrazul stâng ca și tine. Faris părea palidă când ne-am ocupat

locurile în ring și am observat că stă în primul rând. Nu cred că-și face griji pentru mine.

— Faptul că știi un asemenea secret nu mă face să nu mai vreau să te omor, a zis el încet.

Fata a respirat, cutremurându-se din tot trupul, bucurioasă că avusese dreptate, bucurioasă că Irex ezita în timp ce mulțimea continua să strige.

— Nu mă vei omori, a zis fata, pentru că le-am spus lui Jess și lui Ronan. Dacă mor, ei vor spune tuturor.

— Nu i-ar crede nimeni. Lumea va crede că sunt îndurețit și caută să-mi facă rău.

— Oare lumea va mai crede la fel când va începe să compare chipul băiatului cu al tău? Oare senatorul Tiran va trece peste bârfă?

Șchiopătând, Kestrel s-a rotit în jurul lui, iar Irex a lăsat-o, deși trăsese un al doilea pumnal și ținea de acum ambele arme pregătite. Irex și-a mișcat ușor picioarele, în timp ce ea se străduia să nu cadă.

— Dacă Ronan va întâmpina vreo greutate să pornească un scandal, va alimenta bârfele cu ajutorul banilor. I-am dat cele cinci sute de monede de aur, iar el o să-și mituiască prietenii să jure că zvonul e adevărat, că te-au văzut în pat cu Faris, că și-o șuviță de păr a copilului aproape de inimă. Vor spune orice, fie că e adevărat sau nu. Prea puțini oameni sunt la fel de bogăți ca tine. Ronan are mulți prieteni – precum sărmancul Hanan – care ar accepta bucuroși aurul ca să distrugă reputația unuia pe care nimeni nu-l place cu adevărat.

Brațele lui Irex au căzut moi. Se părea că lordul nu se simțea tocmai bine.

Kestrel a continuat să-și folosească avantajul.